

Títol: Pots de vidre

He posat els teus petons en pots de vidre. D'aquells de confitura. Amb petits relleus de fruits silvestres i tapes de llautó.

En tinc molts, de pots. I els he guardat en una estanteria de la cuina, al costat de la farigola i l'espígol. Al costat d'aquelles aromes que em recorden paisatges i moments estimats.

En tinc un pels petons llargs i saborosos, carnosos com un pastís de xocolata. D'aquella negra, sense sucre.

Un altre per aquells curts i picants, maliciosos i juganers. Aquells que et deixen la llengua roent.

Un, per aquells suaus, lents i delicats com una pasta de full. Trencadissos, quasi caçats al vol, volgudament furtius.

I per aquells que devoren, que són golafres i eterns, per aquells també en tinc un, de pot. Un de gran, a la vora d'aquelles altres besos més castos i insinuants. Aquells que passegen pel nas, els ulls, les galtes. Aquells petons reprimits que voldrien ser al pot dels golafres. Que voldrien explorar-ho tot. Que voldrien escalar pel coll i morir, infinits, a la boca.

I finalment, darrere, amagat, no per menys important sinó per íntim i secret, hi tinc un pot amb el teu esguard. Un pot ple de la teva mirada, aquella que se'm clava al cor, aquella eterna que em reflecteix com el més impúdic dels miralls. Commoedora i penetrant com un tros de pa calent, de berenar antic. Propera, però amb el do d'ennuegar d'emoció estómac i cor.

De nit, trio un dels pots i me l'emporto al llit. M'amago sota els llençols i l'obro. I deixo que la flaire m'embriagui com una gran copa de ginebra. Deixo que m'ompli la pell, que la recorri, la llepi, l'ensumi. I aspiro fort fins a fer-me rodar el cap. Voldria perdre el coneixement. Voldria, però no ho faig. Tanco el pot. A temps. I deixo a mitges el plaer, faltant poc per tocar el cel.

M'agraden els meus pots plens de bocins de tu. No voldria veure'ls mai buits. Els obriré poc a poc. Els faré durar. Només quan el desig de tu em cremi l'estómac. Només llavors els obriré.

Pseudònim: Sabina Amposta